

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18.

Den 15. Juni 1879.

28. Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

afholdt i Bountiful, Davis Co., Søndagen den 1ste December, 1878.

(Fra «Deseret News.»)

Det glæder mig at møde sammen med de Bellige paa dette Sted, og jeg har været meget interesseret i de Bemærkninger, der ere blevne gjorte af de Brødre, der have talt til os saavel imorges som i Eftermiddag. De have efter min Anskuelse fremsat mange gode og værdifulde Principer for os, der ville bevirke meget Godt, dersom vi kun kunne vurdere dem og lade os lede af dem.

Vi leve i en betydningsfuld Tid, i en Tid, der er rig paa Begivenheder, og det er nødvendigt, at vi berede os, saa at vi kunne rette os efter de Forhold, hvoraf vi ere omgionne, og opfylde de mange forskjellige Pligter, der paahvile os personlig og som et samlet Hele.

De Brødre, der have talt til os, have mere særligt talt om timelige Ting, et Emne, som er meget passende og højst vigtigt, thi uagtet vi tro, at det er rigtigt og gavnligt for os at være forenede i timelige Ting, saa, hvad end vor Tro

er, udføre vi dog ikke dette alligevel. Vi gjøre et vællende Forsøg derpaa, men synes ikke fuldelig at indse den Stilling, vi indtage; og det er meget vanskeligt for Menneskene at faa Djnene op for disse Ting. Vi have i de forskjellige Staver oprettet Organisationer, der ere meget gode, for saa vidt som de gaa; de ere den udvendige Kamme, eller for at ligne dem med et menneskeligt Legeme, de ere Benene, Generne, Avarerne og Rjødets, de ere meget smukke og symmetriske i deres Dele, men de mangle Guds Aand til at beaande dem, til at oplive dem med dens Livskraft, Energi og Styrke, paa det at de kunne udfylde deres Pladser som levende og intelligente Kræfter, saa at vi i Sandhed kunne fatte den Stilling, vi indtage i disse forskellige Staver, saavel Embedsmænd som almindelige Medlemmer, og alle være virksomme, livlige og bestemte i Eftersølgelsen af hine Principer, som Gud har

kundgjort og udviklet som nødvendige for vor nærværende og evige Lykhalighed.

Der er Orden i alle Guds Skabelser. Planet-systemet, som omgiver os, og hvor- med vi staa i Forbindelse, styres ifølge de strengeste Love; alle disse pragtfulde Legemer bevæge sig i deres evige Baner i Guds Krafts Midte, opholdte og ledede af hans almægtige Haand, og enhver Ting i Naturen bliver ligeledes styret ved Lov.

Vi kunne idag tale om Jernbaner og Dampskibe, men jeg erindrer den Tid, og det kan ligeledes mange af I Eldre, da der ikke fandtes saadanne Ting. Men besad Dampen ikke de samme Egenstaber for 5,000 Aar siden som den gjør idag? Jo, den gjorde, dens Egenstaber vare nøjagtigt de samme, men vi kjendte dem ikke, det var det Hele. Principerne vare de samme, og der er en evig Lov, ifølge hvilken alle disse Ting styres. Det Samme kan siges om Electriciteten. I kunne godt huske, at det varede flere Maanedes at sende et Budskab til Washington og faa Svar tilbage, nu kunne vi gjøre det paa ligesaa mange Minutter. Men har dette Princip ikke eksisteret altid? Jo, men Menneskene forstode ikke at benytte sig deraf. Jeg kan ogsaa godt huske den Tid, da en saadan Ting som Gas ikke eksisterede, da brugte man Tran, der netop gav saameget Lys fra sig, at man kunde se Mørket.

Vi kjendte Intet til Petroleum, Gasolie, Gas eller nogen af disse kunstige lysende Stoffer, og dog eksisterede disse Stoffer dengang lige saa vel som nu, men vi kjendte dem ikke. Vi kjendte ikke disse Ting's Forhold, og det er kun for ganske nylig, at nogle af disse Opfindelser ere blevne bragte i Anvendelse. Den fotografiske Kunst har ikke været kjendt længe. Da jeg var en Dreng, vilde Folk have leet af Eder, dersom I

harde talt om at tage en Mand's Portræt i eet Minut, og dog sker dette. Har Lyset ikke altid besiddet de samme Egenstaber? Jo, men Menneskene forstode det ikke. Det Samme passer paa Minerariget, Planteriget, Dyreriget og alle Guds Værker. De styres alle ved visse Love. De Planterækker, som I dyrke her, hvorledes bleve de organiserede? Gud organiserede dem, satte dem paa Jorden og gav dem Grønt til at formere sig; ligesaa med Hensyn til Dyreriget, etc.

Vi tale undertiden om vore timelige Ting. Dersom vi kunde have sand Kundskab om Tingene, saa vilde de ikke betynde os saa meget. Dersom vi for et Øjeblik betragte og overtænke den ganske Skabning, som lever paa denne lille Klobe, de Skabninger, som bevæge sig i Luften, i Havet og paa Landet, saa se vi, at der er en Visdom, et overordnet Væsen, som drager Omhu for Alle. Der er en forudvidende, allesteds virkende Magt, som styrer, leder og former denne Verdens Anliggender ifølge sine velbehagelige Raadslutninger, og i Særdeleshed Alt, hvad der angaar Menneskeslægten. Den ene Nation opstaar, og den anden forgaar, og det er ved hans Kraft det sker. Nationer og Folk kunne blomstre i en kort Tid, men en Berørelse af den Almægtiges Finger, og de visne, sygne hen og forsvinde. Den ene Forandring i Menneskehedens Anliggender afløser den anden, men Guds Love ere tro og faste i Alt; ethvert Trin i Naturen, og Alt paa Jorden, i Havet og i Luften, styres af usforanderlige, evige Love. Der er nogle Bestanddele, som lade sig for- ene, Andre derimod ikke. I kunne f. Ex. ikke blande Vand og Olie, I kunne ryste dem sammen, snart skilles de atter, og hver samles med sit Slags. Spøstrene sige undertiden, at de have godt eller

daarligt Held, ligesom det nu kan træffe sig, i at lave Søbe, men der er i Virkeligheden intet Held ved det, thi J ville finde, at dersom J have de samme Bestanddele, af samme Styrke og i samme Forhold, og anvende den samme Fremgangsmaade, saa vil i 99 Tilfælde af 100 de samme Resultater opnaaes, og J vilde finde, at J maaske kunne tilspøje det 100de Tilfælde ogsaa, dersom Forholdene ere de samme. Og saaledes er det med de forskjellige Mineralier i alle deres Sammensætninger og Tilstande. De antage visse Former, og kendes paa disse af Naturforskerne, og ere altid disse Former og Dannelser tro. Saaledes er det ogsaa med de Elementer, hvoraf vi ere omgivne i Atmosfæren, paa Jorden og i Havet. Vi tro, at vi have lært en hel Del, men hvis vi kun forstode det, saa ere vi kun ved Højens Fod, og naar vi begynde at forstaa Ting ligesom Gud forstaa dem, saa ville vi komme til Kundskab om mange Principer, som det aldrig er opkommet i vort Sind at tænke paa, uagtet vi ere omgivne af disse Materialier og endogsaa sætte vore Fødder derpaa. Idet vi tale om disse Love — Gud er selv styret af Lov, og Præstedømmet i de evige Verdens styres af Lov, ligesaa vel som alle Guds Gjerninger blive det. Vor Jord drejer sig paa sin Arel, og vi have Dag og Nat, Sommer og Vinter, Saatid og Høst. Naar Menneskene fatte de Love, der styre Planeterne, saa kunne de indtil et kvart Sekund sige Eder, naar en Formørkelse vil finde Sted, og naar vor Jord vil komme i Konjunktion med andre Planeter. Hvorfor? Fordi de styres af evige Love. Der er mange Ting, hvoraf vi styres, som vi kun kjende meget Lidt til og kun have Lidt med at gjøre. Jeg vil f. Ex. nævne Blodets Omløb. Hvad have Menneskene med det at gjøre?

Intet, og dog flyder og cirkulerer det omkring i Legemet. Jeg har lagt Mærke til et aldrende Menneske og set dets Puls begynde at svækkes, som om Livets Maskineri var nær ved at standse, efter at have været i uafslædig Bevægelse i en tredsindstyve eller maaske hundrede Aar, i hvilken Tid denne havde vedblevet at slaa Dag og Nat, i Svøne og i vaagen Tilstand, uden nogen Medvirkning eller Handling fra hans Side. Der er en anden Bevægelse, som Gud har indsat i os, hvilken vi kalde Aandedraget. Vi vedblive at aande, og hvor megen Bestræbelse af vor Viljekraft udfordres dertil? Ikke mere end for at bevirke Blodets Omløb. Vi ere Maskiner; Gud har skabt os, og han er vor Fader. Han har indgivet os Livets Aande, og vi vedblive at ind- og udaande Luften Dag efter Dag, Maaned efter Maaned, Aar efter Aar. Og naar det standser, hvad da? Da sker det samme, som naar Blodets Omløb standser i vore Aarer, vi gaa bort. Og dog have disse Principer deres Oprindelse fra Gud, de ere nedlagte i os, og vi have ikke Stort med dem at gjøre. Vi have Organer, og det synes som om Herren virker igjennem dem; i hans Hænder er Livets Aande, og i ham leve og røres vi fra Dag til Dag og fra Aar til Aar, fordi han tillader os. Han sagde engang til sine Disciple: „Bekymre Eder ikke for Eders Liv, hvad J skulle æde, ej heller for Eders Legeme, hvad J skulle iføre Eder. Livet er mere end Føden, og Legemet mere end Klæderne. Se til Himlens Fugle, de saa ikke, høste ikke og sanke ikke i Lade, og Gud føder dem, hvor meget bedre ere J ikke end Fuglene?“ Han vaager over Alle, han har Omhu for Alle, han er interesseret i Alle, og i ham leve, røres og ere vi.

Hvad dernæst? Ere vi dødelige? Ja.

Ere vi udbødelige? Ja. Have vi Noget med Tiden at gjøre? Ja. Vi have ogsaa med Evigheden at gjøre. Vi ere Guds Aftom, og det har i disse sidste Dage behaget Gud at lade os erholde Forbindelse med ham. Han har formedelt Aabenbaringer fra ham selv og hans Søn Jesum Kristus, ved hellige Engles Betjening og ved Gjengivelsen af det hellige Præstedømme, der udspringer fra Gud og hvorved han selv ledes, sat os i en saadan Stilling, at vi kunne opfylde vort Skabelsesmaal. Verden i Almindelighed er ikke stillet som vi; de fatte ikke Tingene, saaledes som vi gjøre og følgerig have de i mange Henseender bittere og fjendtlige Følelser imod os. Hvad er Aarsagen? De forstaa ikke vor Stilling, og vi forstode heller ikke disse Ting, indtil de bleve kundgjorte for os ved den levende Guds Mand, og vi kunde ikke, ej heller kan noget Mennekte erholde Kundskab om disse Ting uden formedelt de Love, som Gud har fastsat. Der kan maaste findes Electricitet i Dverflødighed, men den kan ikke bruges til Meddelelser fra det ene Sted til det andet uden isølge de Love, hvoraf den styres. Dersom I ved disse Midler ønske at sende et Budskab til nogen Del af Verden, saa maa I have Ledningerne anlagte og forbundne paa den rette Maade, og dernæst maa I forstaa at anvende Instrumenterne, hvis ikke, saa er alt dette Eders Arbejde forgjæves, og Ledningerne, Instrumenterne etc., ere alle unyttige. I kunde maaste være i Besiddelse af et prægtigt Lokomotiv, men hvis det ikke kunde bevæges ved Damp, hvad Gavn vilde det da være til. Men tilføj Jld og Vand og saa en dygtig Maskinist til at passe det, og I kunne da kjøre fra Eders Settlement til Salt Lake City eller Ogden med betydelig Hurtighed. Vilde Lokomotivet uden disse

Ting være til nogen Nytte for Eder? Nej aldeles ingen.

Der er visse evige Love, som have existeret, førend Verdens Grundvold blev lagt. Der har ligeledes stedse existeret et Præstedømme, og det kaldes af denne Grund det evige Præstedømme, og det virker baade i Tid og Evighed. Dette Præstedømme er blevet givet Mennektene sammen med Evangeliets Rettigheder; og vi modtage Underretning om, hvorledes Mennektene kunne komme i Besiddelse af den Hellig Mand, og hvorledes de kunne træde i Samkvem med Gud, ligesom I vilde bringe den ene By i Forbindelse med den anden ved en Telegraftraad. Vi blive fortalte, hvorledes det kan ske, nemlig ved Tro paa Jesus Kristus, ved Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, samt Haandspaalægelse for den Hellig Mands Gave. Dette er den Maade, som Gud har bekliffet, en evig Lov, som Mennektene ikke mere kunne modsig eller afvige fra end nogen anden af Guds Love. Han har givet os andre Oplysninger med Hensyn til disse Ting. Han har aabenbaret til os om det sande Forhold imellem Mand og Hustru, mellem Børn og Forældre og mellem de forskjellige Rådums Organisationer i hans Kirke. Han har givet i vor Magt visse Principer, der have sit Ophav fra Gud og ere udsprungne fra ham, med Hensyn til Begavelse, Sævelser og anden Kundskab, som det ikke vilde være passende at omtale for Nærværende. Hvorfra have disse deres Oprindelse? Først og fremmest fra det ene store Princip, at Gud havde aabenbaret sig til Mennektelægten og gjengivet det evige Evangelium, og at med dette kom alle disse andre Ting — Apostle og Høfpræster og Medlemmer af Høftraad samt alle Guds Kirkes og Riges forskjellige Organisationer, saaledes som de nu existere

paa Jorden, alle indtagende deres egen særlige Plads og Stilling. Hvorfor? For Opbyggelsen af Noget, der kaldes Zion eller de Rene af Hjertet. I hvilket Djemed? For min personlige Ophjælse eller for Ederes? Til min private Fordel eller Interesse, eller for Ederes? Nej, men for Guds Interesse og Jesus, den nye Pagts Midlers, for Adams og alle de fordums Patriarkers, Apostles og Guds Mænds, som have levet i den henderundne Tid, baade paa det asiatiske og amerikanske Kontinent, med de Gaver og Kræfter, som eksistere i Himlene, og som maatte blive aabenbarede igjennem den Kanal, som Gud har bestiftet for Menneskene, der bo paa Jorden; paa det at vi kunne indtage vor sande Stilling overfor Gud, idet vi ikke handla for eller af os selv eller ene ifølge den Intelligents, hvormed vi maatte være begavede, men kun ifølge det, som Gud meddeler os. Hvem styldte vi det Lys, vi idag besiddede? Nogle ville sige Joseph Smith. Ja, som et Redskab, men først og fremmest Gud og Præstedømmet bag Eløret. Kunde Joseph Smith have aabenbaret Noget, dersom det ikke var blevet ham meddelt? Nej. Kunde Brigham Young? Nej. Kunde nogen Anden? Nej, intet Menneske kan aabenbare Noget angaaende disse Sager, uden saaledes, som det gives ham, og som han tillades af Herren, der er Ophav til alt Lys, Intelligents og Kundskab, som vi hans Børn besiddede. Og han har indsamlet os for at belære os, saa at vi kunne virke med ham og ved ham og formedelst den Intelligents, som han meddeler, for Opbyggelsen af hans Zion i de sidste Dage. Verden siger, at vi ere ensidige. Vi kunne ikke gjøre for det. Ere vi det? Ja, i en vis Grad. Jeg veed for Exempel, at der er en Lov, som Gud har givet. Kan jeg

tilsidesætte denne Lov og forvente Belægnelser fra Gud? Nej. Kunne I? Nej, I kunne ikke. Kunne Menneskene paa nogen anden Maade vinde Guds Velbehag end ved at følge den Vej, som han har bestiftet? Nej, de kunne ikke. Hvad ville I gjøre? Vi ville søge at hjælpe Herren at gjøre det Bedste for dem, vi kunne. Een Ting kunne vi gjere, og mange af os ere særlig bestiftede hertil, og det er at gaa og prædike Evangeliet til al Stabningen. Dette kræver Herren af os, især af de Halvfjæds, Elbsterne og Apostlene. Vi kunne gjøre for Folket Alt, hvad der staar i vor Magt i denne Retning. Og hvad næst? Kunne vi tvinge dem til at adlyde Evangeliet? Nej, og vi vilde ikke, selv om vi kunde, thi dersom der blev anvendt Magt for Opnaelsen af dette Maal, saa vilde det kun gjøre Ondt istedetfor Godt. Der er bleven os fortalt af Joseph Smith, „at ingen Magt eller Indflydelse kan eller bør bruges i Kraft af Præstedømmet uden ved Overtalelse, Langmodighed, Mildhed og Sagtmodighed og oprigtig Kjærlighed, ved Venlighed og sand Kundskab,“ der skal ikke bruges Tvang eller Magt. Det er den Maade, hvorpaa jeg betragter Tingene, og jeg har den samme Anskuelse angaaende vore timelige Anliggender, hvorom vi have hørt saa meget idag. Skulde jeg ønske at beherske nogen Mand? Nej, jeg vilde kun vise ham den rette Vej. Skulde jeg optændes af Brede over Menneskenes Daarskaber og ønske at tilintetgjøre dem? Nej. Vi fortælles, at David bad Herren, at hans Fjender maatte hurtigt blive sendte til Helvede; men da Jesus under grusomme Menneskers Hænder maatte lide Alt, hvad Menneskenaturen er istand til at udholde, saa bad han: „Fader, forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre.“ Jeg kan bedre lide

den Sidstnævnte end den Førstnævnte. Hvo ere Verdens Folk? De ere Guds Børn. Om de end ikke ere Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger, saa ere de dog hans Aftom. Og hvad vil han gjøre med dem? Det Allerbedste han kan, og vi ville søge at hjælpe ham at gjøre dette. Vi ville sætte dem gode Exempler; vi ville lære dem bedre Beje ved Lærdom og Exempel, søge Herren om Visdom til at lede os, og derefter søge at gavne dem. Men skulle vi tillade dem at ødelægge os? Nej. Skulle vi tillade, at de undervise vore Børn? Nej aldrig, thi de kjende ikke Livets Stier og ere Fjender til Gud og hans Love. Gud har givet os Børn, og han forventer ikke alene Lydighed af os, men han forventer af os, ligesom Abraham, at lære vore Børn efter os at adlyde Herren. Lad os da ikke overgive dem til Mærkets Magter og lade dem blive underviste af Guds og hans Folks Fjender, men lad os overtante deres Interesser baade for Tid og Ewigheid, sætte dem gode Exempler og bevare dem fra Verdens Fordærvelse. Jeg har hørt fortælle om en Tildragelse, som siges at have fundet Sted i en af disse Skoler i Salt Lake City. En Lærer, som katekiserede Børnene i en vis Skole, spurgte dem: „Hvem er den store falske Profet i det 19de Aarhundrede?“ Et af Børnene svarede, at det var John Taylor. Jeg morede mig lidt derover, uagtet jeg tror, at det egentlig var Meningen, de skulde have svaret, at det var Joseph Smith; men Barnet tog Fejl. Men hvilken Ide er det ikke, at vore Børn gaa i Skole hos disse Folk, der lære og undervise dem paa denne Maade? Synes I ikke, at det er noget ydmygende? Jeg synes, at vi fornedre os meget lavt, naar vi kunne underkaste os deres Undervisning. Vi ønske ikke at blive delagtige i deres Anstuelser og Følelser, ef-

terligne deres Skikke, eller fornedres ved deres sociale eller religiøse Principer, men til samme Tid ønske vi at gjøre dem alt det Gode, vi kunne. Dersom de lyve om os, saa lad os blot ikke bryde os derom; vi kunne taale Alt, hvad de kunne sige om os. Ville vi ønske at skade dem? Jeg haaber det ikke. Vi burde behandle Alle retfærdigt, og handle ærligt og hæderligt mod Enhver. Men vi ønske ikke, at de skulle være vore Lærere. De vilde tro, at de gjorde Gud en Tjeneste, dersom de ved nogen Indflydelse kunde lede os paa Afveje. Hvad vil Herren gjøre med dem? Han vil sætte de Værdigste af dem i et terrestrialt Rige, og den anden Klasse vil arve et celestiale Rige; men de ville aldrig indkomme i det celestiale Rige, uden det er gennem Medvirkning af det hellige Præstedømme, som Herren har paalagt os. Ønske vi da, at vore Børn skulle blive underviste af de, der ønske at fornedre dem og lede dem til et andet og lavere Sted end det, som vi haabe at opnaa? Visseelig ikke. Hvad blev der sagt om Abraham med Hensyn til hans Børn? Herren sagde: „Jeg kjender Abraham.“ Hvad kjendte han? „Jeg veed, at han vil frygte mig og byde sine Børn og sit Hus efter sig, etc.“ Vi maa være meget omhyggelige i Opdragelsen af vore Børn, vi maa handle ærligt imod dem, thi dersom de se deres Fader eller Moder handle uærligt, er det sandsynligt, at Børnene ville følge deres Exempel. Vi hør ligeledes vogte os for ikke at tale barskt eller bruge haarde Ord i deres Nærvarrelse, men hellere høre os ad, ligesom den gamle Dame plejede, naar hun holdt Skole: naar Børnene kom til et Ord de ikke kunde udtale, sagde hun til dem at springe det over og kalde det „et haardt Ord.“ Lad vor Vandel, Handlinger og Opførsel vidne om, at vi ere Mænd af Gud, at vi handle oprig-

tigt og retfærdigt og udspre Guds Vilje paa Jorden.

Lad os gaa lidt videre med Hensyn til disse Ting. Skulle vi gjøre Godt? Ja, vi ville gjøre alt det Gode, vi kunne. Men dersom Menneskene lyve og ere svigagtige, glæde sig ved Bedersfyggeligheder og ere principløse, da ville vi sige med en af de Gamle: „Min Sjæl, indgaa ikke i deres hemmelige Ting, og min Ere, foren Dig ikke med dem.“ Vi ere samlede her i den udtrykkelige Hensigt at udspre Guds Hensigter; men Verden forstaar det desuagtet ikke. Men jeg vil sige Eder, hvad de ville gjøre om en lille Tid. I ville se dem flokkes til Zion i Tusinder og Titusinder, og de ville sige: „Vi vide Intet om Eders Religion, og vi bryde os ikke Meget om religiøse Sager, men I ere ærlige og hæderlige, og I have en god, retfærdig og fast Regjering, og vi ønske at stille os under Eders Beskyttelse, thi vi kunne ikke føle os sikre noget andet Sted.“ Der er et Skriftsted, som siger, at den Tid vil komme, da „Enhver, som ikke vil drage Sværd imod sin Næste, skal fly til Zion for Sikkerhed“ Og de ville komme. Men vi maa berede os, vi maa have Guds Lands oplivende Indflydelse til at gennemtrænge alle vore Organisationer, saa at vi alle føle, at vi ere under den Almægtiges Vejledning og Beskyttelse, hver i sin Plads og ifølge Ordenen af det Præstedømme, som Gud har givet ham Forventer Biskoppen i et Ward at dets Medlemmer skulle lyde ham? Ja. Burde de? Ja. Og ligeledes bør Biskopperne adlyde Stavens Præsidentstab. Men dersom Præsidenten i en Stav forventer Lydighed fra de, som staa under ham, saa maa han ligeledes være beredvillig til at lyde de, som ere over ham. Præsterne, Lærerne og Diaconerne i deres Plads, Biskopperne i deres, Stavspræsidenterne i

deres, Højpræsterne, de Halvjerds og alle Andre i deres, idet de alle opfylde deres Kaldelse, udfylde de Stillinger, de indtage, og bære Omsorg for at være ifklædte Guds Kraft og det hellige Præstedømmes, som er dem paalagt. Og naar mere af hin Land hersker iblandt Israels Elbste, da ville de føle Guds Ord brænde som Ild i deres Barm, og de ville attraa at udgaa og bære Livets og Saliggjorelsens Ord til deres Medmennesker, som ere spredte over hele Jorden. Mange begynde nu at føle saaledes, Ilden begynder at brænde lidt stærkere, og dersom vi vedblive at opfylde vore Pligter, ikke gaa og fortælle Folket Noget, som vi næppe selv kunne tro, men søge Gud om Oplysning, da vil hans Helligland straaale paa vort Hjertes Alter, Guds Nabenbaringer ville blive udfolde for os, og vi ville af Hjertet føle til at udraabe: „O Gud, lad mig udgaa og opløste en advarende Røst, thi dine Straffedomme nærme sig. Nationerne rystes, Thronerne vakle og ville falde, og Krige og Trængsler udbrede sig rundt omkring, og jeg ønsker at gaa og advare de Oprigtige, saa at naar jeg har fuldendt mit Arbejde, jeg kan føle, at mine Klæder ere rene for alle Menneskers Blod.“ En saadan Følelse burde vi have og lade os lede af. Hvad angaar disse andre Sager af timelig Bestaffenhed, dersom vi ikke kunne virke i Forening, og gjøre det ærligt og i god Tro, saa er det kun meget Lidet, vi kunne gjøre. Vi burde stedse søge at voge i Guds Land, vi burde drikke rigeligt af det Vand, som Frelseren fortalte den samaritaniske Kvinde, han kunde give hende, ja det Vand, der vilde være i hende som en Kilde, der fremvandt til evigt Liv. Vi have allerede drukket meget af hin Kilde; det staaar kun tilbage for os at tillade den at fremboble og frembryde, at flyde og udbrede sin gjen-

oplivende Indflydelse rundt omkring. Vi burde have en Himmel paa Jorden, være i Sandhed vor Guds Zion, de Rene af Hjertet og gjensidig søge hverandres Velserd. Du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte, af al din Magt, og dit ganske Sind, og din Næste som Dig selv." Vi ere næppe komne dertil endnu, men sæt at Paulus skulde komme og tilføje, at Enhver skulde foretrække sin Næste. Den Del deraf ville vi lade hvile for en Tid. Men dersom vi kunne føle, at vi ere Guds Børn, alle bejælede af den samme Hellig Aand, frembringende Fred og Glæde, alle sammentuktede i et fælles Broderskab ved det evige Evangeliums Baand, og virkende i Forening med Gud og det hellige Præstedømme, som har levet i henrundne Tidsaldre, for at udføre hans Hensigter paa Jorden og hjælpe til at forløse den og oprette hans Rige for aldrig mere at blive tilintetgjort; dersom vi kunde føle saaledes, saa vilde vor Egentjærlighed og store Tanker om os selv falde lidt og vi vilde søge, ikke at gjøre vor egen Vilje, men vor Faders, som har sendt os.

Jeg mærker, at Tiden gaar. Lad mig til Slutning sige: Brødre, elsk hverandre, vær venlige imod hverandre; dersom I have nogen Uenighed, saa afgjør den hæderligt. Jeg veed af intet Menneske paa Jorden, som jeg har en eneste Modfjælselse for. Jeg ønsker ikke at nære

saadanne Fjælselser, thi de bringe En til at føle daarligh. Tilgiv hverandre, her over med hverandres Skøbeligheder. Vi ere ikke alle ens. Vore Ansigter og vore Baner ere forskjellige, uagtet vi ere dannede af samme Materiale og have den samme Organisation. Saa forskjellige ere vi, at vi næppe kunne finde to Mennesker ens. Jeg vil ikke, at Enhver skal tænke, som jeg gjør; jeg er villig til at tilstaa Enhver megen Frihed med Hensyn til disse Ting, men jeg vilde ønske at se Enhver gjøre Ret og holde sig til Gud. Og hvad angaar en Mængde Smaating, saa bryder jeg mig kun meget lidt derom. Lad Mændene behandle deres Hustruer med Venlighed, og saa kunne I Hustruer nok overkomme at behandle Eders Mænd ligedan. Kunne I ikke? Lad Alle øve Kjærlighed og Overbærenhed, og hvormeget bedre ville I ikke føle? Børn, adlyd Eders Forældre, og I Forældre behandl Eders Børn med Venlighed, og lad os alle søge at gjøre Guds Vilje paa Jorden.

Maa Gud velsigne Eder, Brødre og Søstre, og lede Eder paa Livets Stier; maa Gud hjælpe os alle til at gjøre Ret, maa Guds frygt og Velsignelse hvile over det ganske Israel og over Alle, som elske Sandheden, og maa vore Fjender blive stufede i alle deres Planer imod Zion, er min Bøn i Jesu Christi Navn. Amen.

Set fra Ungdommens Standpunkt er Livet en uendelig lang Fremtid; fra Alderdommens Standpunkt, en meget kort henrundet Tid. Man skal være bleven meget gammel, altsaa have levet længe, for at indse hvor kort Livet er.

Thukom, at den Dag idag blot kommer denne eneste Gang og aldrig mere. Vi indbilde os at den kommer igjen imorgen, men det er en anden Dag, som ogsaa kommer blot en eneste Gang.

Man taber sjælben en Ven ved at nægte ham et Laan, men meget ofte ved at man bevilger ham det.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Juni.

En højtidelig Modtagelse.

En stor Højtidelighed fandt Sted i Saltøstaden den 6. Mai i Anledning af Raadgiver Dan. S. Wells Befrielse fra Fængsel, om hvilken vi optage Følgende fra «Millennial Star»:

Forat vore Læsere kunne have et ret Begreb om Marsagen til denne mærkværdige Tilfjendegivelse af den offentlige Mening, ville vi gjøre en kort Antydning derom.

General Wells var opfordret til, som Vidne, at afgive Vidnesbyrd i en Sag, som var inden de Forenede Staters Districts Ret. Under Forhøret henvendte den anklagende Procurator, P. T. Van Zile, nogle Spørgsmaal til Vidnet om f. Ex. hvilke Røber eller Klædebragter de brugte ved Udførelsen af hellige Ordinanceer, hørende til de Sidste Dages Helliges Religion. Skjøndt disse Spørgsmaal ikke havde det Mindste med Sagen at gjøre, fordrede dog Dommer P. S. Emerson dem besvarede. Da General Wells vedblivende umdslog sig for at svare, blev der nedlagt Anklage mod ham for Mangel paa Respect for Retten; men Wells protesterede og erklærede, at hans Vægring ikke var af Mangel paa Respect. — Men vi ville giengive Vidnets sidste Svar, hvilket han gav Lørdagen d. 3. Mai, som udtrykker en af de adleste Følelser, som nogensinde er opstaaet i et Mennekest bryst: „Jeg nægtede igaar at svare og gjør det samme idag, fordi jeg har baade moralske og hellige Forpligtelser til ikke at svare, og det er indlagt i min Karakter, aldrig at forraade en Ven, en Broder, mit Land, min Gud eller min Religion.“

Istedetfor at beskytte ham, som det havde været Dommer Emersons Pligt at gjøre, mod at være troløs mod sine mest hellige Forpligtelser, dømte han, der ikke forstod at vurdere en saa mandig og patriotisk Holdning, som den, General Wells indtog, ham til en Bøde af hundrede Dollars og 2 Dages Fængsel. Saaledes blev General Wells, en højt respecteret Borger, en Gentleman, som har ydet sit Land væsentlig Tjeneste, ved Dommer-Tyranni, underkastet den Ydmygelse at blive indespærret paa et Sted, som var bestemt for Forbrydere af den laveste Slags, fordi han gjorde, hvad enhver retfindet Mand ikke andet end kunde anse som sin Ret og Pligt.

«Deseret News» og «Herald» indeholde Detaillerne ved den højtidelige Modtagelse, der blev vist ham ved hans Tilbagekomst fra Fængslet. Fra private Kilder erfare vi, at det Følge og den Mennekestmasse, som fyldte Gaderne, maa have naaet op til mellem 20 og 25000 Mand, Kvinder og Børn, bærende Flag og Bannere med Inscriptioner. De forskjellige Organisationer af Præstedømmet vare nærværende i deres Orden, tilligemed Borgmesterne og Raad fra forskjellige Byer foruden dem fra Salt Lake City. Damerne Understøttelses-Foreninger, Unge Mandes gjensidige Forbedrings-Foreninger, Søndagskolerne og Salt Lake City Brandkorps, vare talrig repræsenterede. Det Hele blev ledet af den højtagede Præsident John Taylor, som var den Første til at møde og hilse paa General Wells.

Vi tage fra «Deseret News» følgende uforberedte Taler, som bleve holdte ved Mødet med Generalen.

Præsident John Taylor sagde:

„Præsident Wells. Paa Samsfundets Begne, der føler sig bestjæmmet ved den Behandling, De har modtaget, ønsker jeg at frembære for Dem det Folks Respekt, Hæder og Agtelse, hvis Hjertes, Følelser og Sympathi er hos Dem.

Vi komme ikke her forat indgribe i Noget, henhørende til Rettens Handlinger; vi overlade det til en intelligent Offentlighed at handle i Sagen og dømme, ifølge deres Forstand og Retssfølelser. Men vi ere komne for at bevidne Dem vor Agtelse, og vise Dem, at medens De er tro til Deres Venner, Deres Principer, Deres Land og Deres Gud, ere Deres Venner ligesaa tro til Dem. De ser her tilkjendegivet de ubundne Følelser af denne store Folkfestare, der er kommen for at møde og ære den Mand, som hellere end at undertaste sig at forraade sine Venner, sit Land og sin Gud, vilde lade sig berøve sin Frihed og indeslutte i Fængsel. Vi ere komne, Gen. Wells, forat udplette den Plet, som søgtes at blive Dem paafat af Bigotter, Ubesindige og Tankeløse, og denne Demonstration er den frivillige Indskydelse og Handling af et ædelt, patriotisk, godhjertet og venligsindet Folk. I dette Njemed have vi samlet os her idag, og paa hele Samsfundets Begne bevidner jeg Dem vor oprigtige Agtelse og mest hjertelige Deltagelse.“

General D. H. Wells svarede:

„Jeg vil simpelthen sige, at jeg vilde være meget bedrøvet over mig selv, dersom jeg et eneste Øjeblik følte, at nogen af mine Venner formodede eller kunde nære den Tro, at jeg kunde handle anderledes, end som jeg har gjort. Jeg vilde være bedrøvet over mig selv, dersom jeg skulde føle til, eller et eneste Øjeblik tænke paa at svigte min Trofasthed i den Pagt, som jeg har havt det Privilegium, ja det uskatterlige Privilegium, at slutte med min Gud. Jeg har Raad til at lide Baand, Bøder og Indspærring og endog saa Døden, hvilken i Forbigaaende sagt ingen Rædsler har for mig, men at fortabe mit Fællesskab med Eder, mine Brødre, eller den mindste Del af den Tillid, som Guds Folk sætter til mig, ved at bryde de høje og hellige Pagter, vi have indgaaet, det har jeg ikke Raad til. Det vilde i Sandhed være en Klidde til Sorg og Bedrøvelse, ikke alene for Tiden, men for al Evighed. Min Behandling af de Forenede Staters Embedsmænd under min Fængsling, har været høflig og forekommende.

Jeg føler lykkelig og vel, og glæder mig storlig ved at møde Eder, uagtet jeg ikke havde ventet nogen saadan Demonstration som denne. Jeg takker Eder af mit ganske Hjerte, om ikke saa meget for min egen Skyld, som for Tilkjendegivelsen af Eders Følelser til at opholde Principet. Jeg veed, at I ere mine Venner, og at I ere den Allerhøjstes Venner; og det er min Bøn, at jeg stedse maa være værdig til Eders Tillid og Agtelse og være Herrens Ven. Jeg vil ikke opholde Eder, men jeg vil sige af mit Hjertes Fylde, Gud velsigne Eder bestandig, og jeg bringer Eder atter min Tak for dette Vidnesbyrd om Eders Venlighed og Kjærlighed.“

Festligheden sluttede med et umaadeligt stort Møde i Tabernaklet. Endstjøndt dette indeholder 13,000 Siddepladser, vare dog Tusinder ude af Stand til at kunne komme ind. Taler bleve holdte, og der blev givet Musik af 7 Musikkorps, som vare nærværende under Højtideligheden.

En Mængde Personer tilbød frivilligt at ville betale den Bøde, som Retten havde idømt; bemærkende, at de vilde anse det som et Privilegium at saa Lejlig-

hed til, saaledes at tilkjendegive deres Foragt for Rettens afskyelige Fremgangsmaade, og deres Beundring over General Wells Opmærksomhed. Disse venlige Erkjendtlighedsbeviser bleve imidlertid aflaaede i Betragtning af Folkets Følelser, som ønskede ydermere en Lejlighed til at lægge deres Følelser for Dagen om denne Gjenstand. Det blev derfor anset for bedst at tilvejebringe Betalingen ved Gaver af ikke mere end 5 Cents for hver, forat ikke mindre end 2000 Personer kunde have Lejlighed til at bidrage.

Denne ubundne Udgyden af Følelser fra de Sidste Dages Hellige, er betydningsfuld af to store Grunde. Den viser deres oprigtige Følelser desangaaende og Miskandhed med de fordomsfulde og stinkelige Indgreb i deres Rettigheder til at nyde „Liv, Frihed og Lykke“.

De vise de mest brændende Ønsker om at bevare deres religiøse Friheder fra Krenkelse. Den næste Grund er, at de vise en aldeles Samklang i deres Følelser og Stilling overfor de hellige Forpligtelser vedrørende deres Religion, med de som Raadgiver Wells nærede. Den viser, at det er et ædelt Folk, deres Overbevisning tro, og derfor berettigede til Guds og alle gode Mænds og Kvinders Agtelse. Et saadant Samfund er lig en Dosis i Verdens sørgelige Ørken af Chicaneri, Truløshed, Bederstyggenhed og skamløs Løgn.

Kættelse. I foregaaende Nummer, Side 258, 2den Spalte 18 Linie f. o. staar Sabathens Herres Øren, læs; den Herre Zebaoth's Øren. I samme Nummers Side 264, 11 Linie f. n. staar: ordinere hverandre, læs: ordinere Andre.

Afløsning.

- Ældste John A. Swift løses fra at præsidere over Gøteborgs Konference.
- Ældste J. Andersson, fra at præsidere over Skaane Konference.
- Ældste J. Rolffen, fra at præsidere over Christiania Konference.
- Ældste W. Christensen fra at præsidere over Kjøbenhavns Konference.
- Ældste J. C. Nielsen fra at præsidere over Aarhus Konference.
- Ældste J. Christensen fra at præsidere over Aalborg Konference.
- Ældste C. Olsson fra at arbejde i Skaane Konference.
- Ældsterne J. A. Ekman og D. A. T. Forsjell fra at arbejde i Stockholms Konference.
- Ældste J. C. Lindberg fra at arbejde i Gøteborg Konference.
- Ældste J. Petersen fra at arbejde i Christiania Konference.

Ovennævnte Ældster ere afløste med Tilladelse til at rejse hjem med det Emigrant-Selskab, som vil afgaa fra Kjøbenhavn den 23de dennes.

- Ældste J. A. Halvorsen løses fra at arbejde i Christiania Konference.
- Ældste N. P. Rasmussen fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference, og
- Ældste Jonas Halvorsen fra at arbejde i Aalborg Konference.

Kaldelse.

- Ældste C. Andersson kaldes til at præsidere over Gøteborgs Konference.
- Ældste J. A. Halvorsen til at præsidere over Skaane Konference.
- Ældste Jonas Halvorsen til at præsidere over Christiania Konference.
- Ældste Carl C. Rasmussen til at præsidere over Kjøbenhavns Konference.
- Ældste N. P. Rasmussen til at præsidere over Aalborg Konference.

Ældste N. Nielsen til at præsidere over Aarhus Konference.

Ældste Andrew Jensen til at arbejde i Københavns Konference.

Ældste A. Hammer til at arbejde i Christiania Konference.

Ældste G. Petterjon til at arbejde paa „Nordstjernans“ Kontor og

C. Orlob til at arbejde paa „Skandinaviens Stjernes“ Kontor.

N. C. Flygare,

Præsident over Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige
i Skandinavien.

Ankomne: Andrew Jensen fra Pleasant Grove og P. D. S. Lund fra Spring City.

Førstnævnte som kaldet til Mission i Skandinavien, ved sidste Konference i Salt Lake City, og Sidstnævnte for at besøge sine Slægtninge, efter en behagelig Rejse paa 21 Dage.

Konferencemoder.

Konferencemødet i København aabnedes den 10de Maj 1879, Aften Kl. 8. Nærværende vare: N. C. Flygare, Præsident for den skandinaviske Mission, W. Christensen, Præsident for Københavns Konference, samt Ældsterne J. C. Nielsen, C. Jensen, J. Andersen (Malmø), J. Hansen og N. P. Rasmussen, Alle fra Zion.

Præsident Christensen erklærede Konferencen for aabnet og foreslog Chr. Orlob til dens Skriver, hvilket blev vedtaget. Dernæst gav han Lejlighed for Forstanderne tilligemed Formanden for Søndagsmissionen til at aflægge Rapport over deres Virksomhed. Denne var god, og uagtet Folket paa enkelte Steder var ligegyldigt, var der dog andre Steder, hvor en Undersøggelsesaaand gjorde sig gjældende, og hvor der var afholdt mange Forsamlinger i Vinterens Løb. Mange stode med Tro paa Evangeliet, men forskjellige Ting afholdt dem fra at annanne det.

Præsident J. C. Nielsen omtalte den megen Modgang, som denne Kirke havde haft, og som den ikke vilde kunne have

udstaaet, om den ikke var Guds Bærf. De Hellige havde ved Guds Bistand faaet Orkenen til at blomstre som en Rose; uden hans Hjælp og Betsignelse vilde ethvert lignende Forsøg være forgjæves.

Præsident Flygare sagde, at det kunde synes, som om Guds Bærf stred langsomt frem; dog havde det en stor Fremgang og stred hurtigere frem end nogensinde før. Jo større Ligegyldighed Folket viste, med desto større Iver burde vi arbejde.

Mødet fortsattes næste Dags Formiddag Kl. 10 i et, i dette Djemed lejet Forsamlingslokale.

Præsident Christensen oplæste den statistiske Rapport og gjorde nogle Bemærkninger over Missionen. Han sagde, at naar vi vidnede om at have havt guddommelig Aabenbaring, kunde vi ligesaagodt gjøre Fordring paa at blive troede som Stefanus, der sagde, at han saa Himlen aaben. Ifledesmindre havde Joseph Smith lidt Døden fordi han vidnede om disse Ting; han paastod, at han havde havt Englebeføg, og at Engle havde overleveret til ham Mormons Bog.

Ældste J. Hansen sagde, at store Betsignelser vare ivente for de Hellige, om de vilde forblive trofaste, og bar Vidnesbyrd om Guds Riges Gjenoprettelse paa Jorden.

Ældste J. Andersen omtalte de Forsølgelser, som Guds Tjenere altid havde været underkastede, hvilket bestyrkede ham i Troen paa denne Gjernings Sandhed. Han omtalte de Plager og Straffedomme, som vare profeterede og nu ifærd med at udgydes over Jordens Nationer.

J. Eftermiddagsmødet foreslog Præsident Christensen Kirkens Autoriteter til Dpholdelse.

Ældste Rasmussen bar Vidnesbyrd om, at Gud havde aabenbaret sig i disse sidste Dage. Gud var den Samme nu som fordem, og havde ligesaa vel Magt til at aabenbare sig nu som dengang. Dntalte Hjemjæmningen og de Tegn, som skulde forkynde Christi anden Tilkomme, og formanede de Hellige til at være aarvaagne og udføre de Ting, Gud havde paalagt os.

Ældste J. C. Nielsen glædede sig ved de Bemærkninger, der vare gjorte idag. Dntalte det Ansvar, der hvilede paa Alle, som havde hørt dette Evangelium, og bar Vidnesbyrd om Mormons Boges guddommelige Oprindelse.

Præsident Flygare omtalte Christendommens Tilstand i vore Dage: der var Tvivl, Bantro og Uvidenhed om den eneste sande Vej til Frelse. Verden benyttede den Visdom, som Gud havde givet den, til dermed at bevise, at han ikke er til. Fjærend Gud inspirerede Jo-

seph Smith til at gjenoprette hans Rige her paa Jorden, vandrede vi i Mørke og Bankundighed, men nu blive vi belærte om Ting, som, om vi ville give Agt derpaa, ville bringe os evig Frelse. Formanede til Aarvaagenhed og Bøn.

Aftenmødet var godt besøgt og den temmelig store Sal aldeles fyldt.

Ældste Chr. Jensen omtalte de Forsølgelser, som Herrens Tjenere vare underkastede. Sagde, at intet Folk paa Jorden udmærkede sig saaledes ved Enighed som de Sidste-Dages Hellige.

Præsident Christensen sagde, at alle de Forjættelser, som de Gamle havde omtalt, vare opnaaelige for de Hellige. Det var ikke tilstrækkeligt at have aflydt de første Principer; vi skulde leve vor Religion. Dntalte de Pligter, en Hustru havde til at ære og agte sin Mand, og Børn deres Forældre osv. Vi skulde først søge Guds Rige og dens Retfærdighed, og da vilde Forjættelsen komme. Formanede de Hellige til Sparommelighed; om det aldrig var saa lidet vi kunde samle til vor Emigration, var det godt, og Herren vilde gjøre Resten.

Præsident Flygare sagde, at vor Religion ikke bestod i Theori, men i Praxis; den lærte os baade aandelige og timelige Ting. Det var ikke tilstrækkeligt at have Skriften til vor Leder; vi skulde have Raabenbaringer og det hellige Præstedømme. Nebbad Himlens Betsignelse over de For samlede.

Næste Dags Formiddag samledes Præstedømmet til et Møde, hvor der blev givet mange gode Raad og Lærdomme.

Manti Templet.

Følgende Beretning om Nedleggelsen af Hjørnestenene af Manti Tempel den 14de April, blev tilsendt «Deseret News» ved Telegraf, og offentliggjort i nævnte Blad.

Omkring Kl. 11 $\frac{1}{2}$ Formdg. forsamlede et stort Antal Mennesker sig nær ved Tempel Siden og dannedes i Procession i følgende Orden: Nephi Musikkorps, Medlemmerne af de tolv Apostles Kvorum, Patriarkerne, Stavernes Præsidenter, Høj-Raadet, de Halvfjerds, Højpræsterne, Ældstene, den præsiderende Biskop med Raadgivere, Biskopperne med Raadgivere, det mindre Præstedømme, Borgmesteren for Manti City med Raad, Dommeren og Byens Officerer, Damerne af Understøttelses-Foreningen, Overopsynsmændene, Lærerne og Søndagskolerne, Manti Sangkor og Musikkorps.

Dagens Marskalk var General W. S. Snow.

Saaledes ordnet marscherede de op til Tempelgrunden, til det sydøstlige Hjørne. Præsident Taylor kaldte Forsamlingen til Orden. Aabningsbønnen blev opsendt af Apostel C. C. Rich. Tale af Apostel C. Snow.

Murmester C. L. Parry og Architect W. H. Folsom lagde Hovedhjørnestenen. Præsident Taylor erklærede den for rigtig lagt. (I denne Sten var, i et særligt dertil uhugget Hul, nedsat en her-

metisk tillukket Zink-Kasse, som indeholdt Exemplarer af alle Kirkens Skrifter, hvoriblandt „Skandinaviens Stjerne“ for 1ste og 15de Marts 1879 og „Nordstjernen“ 3die Aarg. No. 1 og 2). Apostel Lorenzo Snow opsendte Indvielses-Bønnen. Biskop Hunter lagde den sydvestlige Hjørnesten, og Biskop Hardy opsendte Indvielses-Bønnen. Præsidenterne for Højpræsterens Kvorum, F. W. Cox, af Sanpete Stave, lagde den nordvestlige Hjørnesten, og Præsident Knud Petersen opsendte Indvielses-Bønnen. H. S. Eldredge af de første syv Præsidenter over de Halvfjerds, lagde den nordøstlige Hjørnesten, og Indvielsesbønnen blev opsendt af John Van Cott.

Ceremonierne varede til Kl. 2, efter hvilte der blev prædikeret af Apostlene F. D. Richards, B. Young, J. F. Smith, A. Carrington, Moses Thatcher og Præsident Taylor.

Slutningsbøn af Biskop Hunter. Manti Sangkor og Nephi Musikkorps sang og spillede ved Lejligheden. Intet Uheld indtraf. Mellem tre og fire Tusinde Mennesker vare tilstede. Regn faldt før og efter Højtideligheden. Harmoni og gode Følelser vare herskende. Unionsflaget blev udfoldet for Vinden paa Tempelgrunden og andre Steder.

Abrahams Bog.

Beviser for dens Ægthed.

(Fra «Deseret News»)

For dem var det en strækkelig Ulykke i deres Nations Historie; men der var intet Brud paa den kongelige Slægtlinie; den samme Konge regjerede før og efter, at den fandt Sted; det samme Kongehus forblev i Kraft; hans Søn efterfulgte ham paa Thronen; de kongelige Optegnelser bleve opbevarede, og Ægypterne, Chaldæerne og Kineserne fordre alle, som en Følge af deres naturlige nationale Stolt-
hed, at Gneherterne, som regjerede fra Adam til Noah, vare særligt deres Nations Konger. Deres Optegnelser vare lig tre udstrakte Linier, der samlede sig i Noah, og fra ham gaa de tilbage i een og samme rette Linie til Adam. For at oplyse dette, lad os tage et Exempel. Vi ville tænke os, at en uhyre Ødelæggelse overgik Kejserdømmet Tyskland. Kongen og de tre Prindsler med deres Familier, ere de Gnefte, som blive frelst fra dets rædselsfulde Ulykker. Nu og da oprette disse tre Fyrster Throner for sig selv, vi vil sige en i Preussen, en i Pommern og en i Hannover. Ville fremtidige Tidsalderes nationale Historiefrivere standse deres respektive nationale Historier ved den Datum, da denne overvældende Katastrofe tildrog sig? Vilde det ikke være meget mere rimeligt at antage, at de vilde samle hele Historien herom og om de tidligere Tidsaffnit, samt fortsætte deres Beretninger hinsides denne

Ulykke indtil de tidligste Dage, som deres Optegnelser strække sig. Vi tro saaledes, og paa denne Maade opdage vi en let og rimelig Dpløsning paa de Banstelig-
heder, som omringe den kinesiske og ægyptiske Tidsregning og ere i Stand til at gjøre Rede for de uendelige Kongelister, som pryde deres Arkhøger. I Sandhed, hvad Ægypten angaaer har den ikke nogen regelmæssig indordnet Tidsregning. Denne Sandhed indrømmes nu af de Lærdeste i denne Gren af Viden-
skaben. De førte uden Tvivl deres Optegnelser paa en usammenhængende og forvirrende Maade, tilbage hinsides Syndfloden (maaske erholdt de nogen Underretning derom af de Optegnelser, som Abraham havde i sin Besiddelse) og paa Listen som strakte sig før Syndfloden opførte de maaske af Forfængelighed Navnene paa Sene af Fyrster, som regjerede samtidigt i de forskjellige Dele af Misbalen. Indrøm disse to Ting og Dpløsningen er funden til den ægyptiske Tidsregnings Hemmeligheder, hvad de havde af den. Endvidere, hvorfor skulle vi indrømme Sems Efterkommere ligesom Hebræerne, at paasta de før Syndfloden Levende som deres Forfædre alene. Disse Mænd vare Fædre til hele Mennekeslægten, og Alle havde lige Rettighed til at fordre dem, som deres Egne. (Forkf.)

Statistisk Rapport

over

Den Statistiske Afdeling af Vidste-Dagens Selliger i Scandinavien,
for 1ste Galtariet 1879.

Konferencer.	Konferencerebte								Konferencerebte.						
	Gene	Spøpserter	Salteffers	Veftter	Portter	Karere	Datoner	Medlemmer							
Danmark.	6	1	2	73	41	26	17	719	879	52	3	21	7	M. Sbristenfen. S. S. Stiefen. S. Sbristenfen.	
Kjøbenhavn.	5	2	2	49	21	38	6	564	682	56		24	5		
Marbuz.	5			54	24	34	14	460	588	55		14	1		
Malborg.															
	16	3	6	176	86	98	37	1743	2149	163	3	59	13		
Norge.	7	1	5	112	34	42	21	736	951	31	1	4	7	S. Mollfen.	
Friflandia.															
Sverrige.															
Stoebolm.	8		2	88	32	30	12	818	982	94		37	5		
Waerborg.	7		5	29	26	31	17	492	600	68	1	9	2		
Swacne.	5		4	32	15	12	1	367	431	50		17	4	S. Sanderfen.	
	20														
Finland.															
Sweland.	1			149	73	73	30	1677	2013	212	1	63	11		
						1		19	21						
Swilammen.	1			2				12	14	2				Ginar Swilfen.	
	45	4	22	440	193	214	88	4157	5148	408	5	126	31		

Indhold.

Tale af Præsident John Taylor	273.	Ankomne	284.
Redaktionens Bemærkninger:		Konferencempder	284.
En højtidelig Modtagelse	281.	Manti Tempel	286.
Afløsning	283.	Abrahams Bog	287.
Kaldelse	283.	Statistisk Rapport	288.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorenkensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. C. Bording.